

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 24/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
CZEŚĆ WSTĘPNA			
Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 30 listopada 2023 r., w sprawie o sygn. akt III Ko 420/23.			
Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
Granice zaskarżenia			
Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
Wnioski		

#	Uchylenie	#	Zmiana	
Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
Ustalenie faktów				
Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
Ocena dowodów				
Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów				

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>I. Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 § 1 kpk prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść wnioskodawcy J. Z..</p> <p>II. Na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1 a i 2 kpk wyrokowi zarzucił:</p> <p>1.obrazę przepisów postępowania karnego, tj. art. 7 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na:</p> <p>- dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, co doprowadziło Sąd I instancji do bezpodstawnej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

konkluzji, że materiały znajdujące się w aktach sprawy pozwalają na uznanie, że J. Z. był pozbawiony wolności w okresie od 23 maja 1969 r. do 16 sierpnia 1969 r., tj. przez okres 2 miesięcy i 23 dni, podczas gdy właściwa ocena całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności w postaci dokumentacji sporządzonej przez (...) w S. pozwala na stwierdzenie, że tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy miało miejsce dopiero w dniu 3 czerwca 1969 r., a zatem trwało łącznie 2 miesiące i 13 dni, co skutkowało zasądzeniem odszkodowania i zadośćuczynienia za zbyt długi okres, -niepoczynieniu żadnych ustaleń odnośnie dochodów uzyskiwanych przez wnioskodawcę w okresie poprzedzającym aresztowanie oraz dowolnej ocenie zebranego materiału dowodowego, co doprowadziło Sąd I instancji do

bezpodstawnej
konkluzji, że
pomimo, iż
wnioskodawca nie
wykazał jaki
uzyskiwał dochód
i nie przedłożył
żadnych
dokumentów, które
potwierdzałyby jego
zatrudnienie oraz
zarobki, materiały
znajdujące się w
aktach sprawy
pozwalają na
przyjęcie podstawy
wyliczenia
odszkodowania
kwoty przeciętnego
miesięcznego
wynagrodzenia w
sektorze
przedsiębiorstw w
październiku 2023
r. nie pomniejszonej
o koszty utrzymania
wnioskodawcy i
jego rodziny, co
skutkowało
zasądzeniem na jego
rzecz
odszkodowania w
kwocie 20 874,46
złotych
odpowiadającego
iloczynowi kwoty
przeciętnego
miesięcznego
wynagrodzenia w
sektorze
przedsiębiorstw w
październiku 2023r.
za każdy miesiąc
pozbawienia
wolności, podczas
gdy zebrany w
sposób
niewystarczający
materiał dowodowy
nie pozwala na

dokonanie takiego miarkowania odszkodowania.

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 2 kc polegającą na dowolnym i bezpodstawnym uznaniu, że odpowiednią kwotą odszkodowania z tytułu utraconego wynagrodzenia poprzez J. Z. jest kwota 20 874,46 zł nie pomniejszona o kwotę podatku dochodowego od osób fizycznych obowiązującego w dniu wyrokowania, podczas gdy naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany realnie poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono, a więc osiągnięte przez niego dochody winny być pomniejszone o obowiązujące w chwili orzekania daniny, tj. podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenie społeczne, co nakazuje uznać zasądzoną przez Sąd I instancji kwotę odszkodowania za rażąco wygórowaną, skutkującą bezpodstawnym

	wzbogaceniem wnioskodawcy.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut obrazy art. 7 kpk oraz obrazy art. 361 § 2 kc odnoszące się do rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie zadośćuczynienia i odszkodowania, okazały się całkowicie niezasadne. Postępowanie odwoławcze nie dało podstaw do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy dopuścił się dowolnej oceny materiału dowodowego w zakresie okresu w jakim J. Z. przebywał w izolacji. Z materiału dowodowego wynika, iż Sąd Okręgowy dysponował niepełnymi materiałami z Instytutu Pamięci Narodowej, nie zachowały się akta postępowania przygotowawczego IIDs.12/69, a IPN dysponował materiałami przekazanymi z Wydziału C (...) w S.. Sąd czynił				

ustalenia dotyczące okresu w jakim J. Z. był pozbawiony wolności, jednak bez pozytywnego rezultatu. Sąd uzyskał akta z Sądu Rejonowego Szczecin Centrum w Szczecinie w sprawie IVKo 1626/18 w przedmiocie odtworzenia akt postępowania w sprawie II Ds.12/69, w których także nie było dokładnych danych, nie było nakazu zatrzymania wnioskodawcy i nakazu zwolnienia. Nadto zwracano się do Archiwum Państwowego w S. z zapytaniem o dokumenty dotyczące pozbawionego wolności w 1969 r. J. Z., niestety z wynikiem negatywnym. Wobec braku dowodów w postaci dokumentów, sąd dysponował jedynie dokumentem z Instytutu Pamięci Narodowej, który przekazał jedynie materiały z Wydziału C (...) w S., z których wynikało, że 23.5.1969r. prokurator przedstawił wnioskodawcy zarzut z art.36 mkk, a od 3.06.1969r Prokurator

zastosował tymczasowy areszt z terminem do 15.08.69r. (IIDs.12/69). Postępowanie karne zostało umorzone przez Sąd Powiatowy w Szczecinie 16.08.69r. na mocy amnestii z 21.07.69r. Wobec powyższego Sąd I instancji oparł swoje ustalenia dotyczące okresu pozbawienia wolności wnioskodawcy na uznanych za wiarygodne zeznaniach wnioskodawcy J. Z., który kategorycznie i konsekwentnie twierdził, że od 23 maja 1969r., czyli od przedstawienia mu zarzutu przez Prokuratora do 15 sierpnia 1969r. był pozbawiony wolności. Jako świadek wnioskodawca podał, że od przedstawienia zarzutu i przesłuchania go był pozbawiony wolności w Areszcie Śledczym w S. na ul. (...). Opisał miejsce i warunki w jakich przebywał. Słusznie sąd meriti ocenił zeznania świadka jako spójne, logiczne i konsekwentne. Wnioski jakie sąd wyciągnął są

logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Wiadome jest sądowi z urzędu, iż w tamtych czasach w przypadku zatrzymania osoby i przedstawienia zarzutów, nie była ona zwalniana do domu, aby po 10 dniach zastosowano wobec tej osoby tymczasowe aresztowanie. Tym bardziej, iż J. Z. kategorycznie zeznał, że przez dwa tygodnie od przedstawienia zarzutu był zatrzymany w Areszcie Śledczym na ul (...) w S., leżał na podłodze, dopiero po dwóch tygodniach zwolniło się łóżko. Zatem wobec braku akt postępowania, Sąd meriti za podstawę ustaleń przyjął zeznania wnioskodawcy i ustalił, że był on pozbawiony wolności od 23 maja 1969r. do 15 sierpnia 1969r. tj. przez okres 2 miesięcy i 23 dni. Nie można zgodzić się z autorem apelacji, że oparciu o dokumentację sporządzoną przez (...) w S. można wyciągnąć wniosek, że tymczasowe

aresztowanie wnioskodawcy miało miejsce dopiero w dniu 3 czerwca 1969 r., a zatem trwało łącznie 2 miesiące i 13 dni. Zapisy uzyskane z Instytutu Pamięci Narodowej nie pozwalają na takie kategoryczne wnioskowanie. Zawiera ona informację o tymczasowym aresztowaniu, brak jest danych dotyczących zatrzymania, nakazy przyjęcia, nakazu zwolnienia. Wskazać należy, że mimo kategorycznego zarzutu postawionego przez Prokuratora w skardze, zapisy protokołu i przebieg postępowania przed Sądem Okręgowym w Szczecinie wskazują, że obecny w toku postępowania Prokurator nie był tak kategoryczny w toku postępowania i nie traktował dokumentu z IPN jako kategorycznego, miał wątpliwości co do okresu rzeczywistego pozbawienia wolności wnioskodawcy i postulował na rozprawie 18 października 2023r.

o zwrócenie się do
Archiwum
Państwowego w S.
o udostępnienie
zachowanych
dokumentów
dotyczących
zatrzymania,
pozbawienia
wolności
wnioskodawcy przed
jego aresztowaniem,
a po uzyskaniu
informacji z
archiwum, że nie
zachowały się
dokumenty, po
zamknięciu
przewodu sądowego
Prokurator
pomijając zeznania
świadka,
kategorycznie
wnosił o uznanie
okresu krótszego od
3 czerwca 1969r.

Za niezasadny
należało uznać drugi
zarzut autora
apelacji tj.
niepoczynienie
żadnych ustaleń
odnośnie dochodów
uzyskiwanych przez
wnioskodawcę w
okresie
poprzedzającym
aresztowanie oraz
dowolnej ocenie
zebranego materiału
dowodowego, co
doprowadziło Sąd
I instancji do
bezpodstawnej
konkluzji, że
pomimo, iż
wnioskodawca nie
wykazał jaki
uzyskiwał dochód

i nie przedłożył żadnych dokumentów, które potwierdzałyby jego zatrudnienie oraz zarobki, materiały znajdujące się w aktach sprawy pozwalają na przyjęcie podstawy wyliczenia odszkodowania, kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w październiku 2023 r. nie pomniejszonej o koszty utrzymania wnioskodawcy i jego rodziny, co skutkowało zasądzeniem na jego rzecz odszkodowania w kwocie 20 874,46 złotych odpowiadającego iloczynowi kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w październiku 2023r. za każdy miesiąc pozbawienia wolności, podczas gdy zebrany w sposób niewystarczający materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takiego miarkowania odszkodowania. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd meriti dokonał

ustaleń w oparciu o zeznania J. Z.. Prokurator był obecny na rozprawie i z zapisu protokołu nie wynika, aby zadawał pytania wnioskodawcy dotyczące wysokości uzyskiwanego dochodu przez J. Z. oraz aby wnioskował o przedłożenie przez wnioskodawcę dokumentów, które potwierdzałyby jego zatrudnienie oraz zarobki. Dopiero w apelacji postawił ten zarzut. Prokurator pominął fakt, że J. Z. przesłuchiwany był w 2023r. jako 94 letni schorowany, po udarach świadek, na co przedłożył zaświadczenia lekarskie. Prokurator pominął, iż mimo zaawansowanego wieku świadek podał powierzchnię gospodarstwa rolnego jako 12 ha, czyli dużego, zeznał czym zajmował się w gospodarstwie, co uprawiał. Świadek nie podał jaki miał dochody z gospodarstwa, a obecny prokurator nie zadawał takiego pytania, nie dowieiedział się czy były one wyższe czy niższe od przeciętnego wynagrodzenia. W ocenie Sądu

Apelacyjnego Sąd I instancji trafnie uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy i w oparciu o ich treść ustalił, że nie jest możliwe ustalenie dochodu J. Z.. Po 50 latach od zaistniałych zdarzeń wnioskodawca nie przedłożył żadnych dokumentów, które potwierdzałyby jego zatrudnienie i uzyskiwany dochód. Uznając za wiarygodne zeznania Sąd I instancji ustalił istnienie szkody i jej wielkość za pomocą metody dyferencyjnej. Sąd przyjął zasady doświadczenia życiowego, uwzględnił sytuację gospodarczą i społeczną z 1969r. Wyliczenia szkody Sąd Okręgowy trafnie dokonał odnosząc się do przeciętnego wynagrodzenia jakie funkcjonowało w gospodarce krajowej w chwili orzekania. Przyjęcie przez Sąd Okręgowy, iż doszło do szkody, wskutek niemożności wykonywania konkretnej działalności gospodarczej, prowadzenia gospodarstwa

rolnego o
powierzchni 12
hektarów, które do
momentu
zatrzymania
prowadził J. Z.,
nie było dowolne.
Prowadzenie
gospodarstwa
rolnego przez
wnioskodawcę przed
zatrzymaniem i
aresztowaniem
potwierdzono w
postępowaniu
jednoznacznie
treścią
wiarygodnych
zeznań J. Z.. Co
do wysokości szkody
(kwoty utraconych
zarobków) Sąd
Okręgowy przyjął
przeciętne
wynagrodzenie w
sektorze
przedsiębiorstw i
odniósł je do liczby
dni, w których
wnioskodawca
pozostawał
pozbawiony
wolności. Ustalając,
że wnioskodawca
prowadził
gospodarstwo, Sąd
Okręgowy nie
obraził więc art.
7 k.p.k., art. 232
kpc i art. 233 §
1 kpk. W ocenie
Sądu Apelacyjnego,
w sytuacji gdy od
będących
przedmiotem osądu
zdarzeń minął okres
kilkudziesięciu lat,
a wnioskodawca
jest (...) letnim,
schorowanym

człowiekiem, nie można w każdej sytuacji domagać się drobiazgowego wykazania okoliczności związanych z wykonywaniem pracy, szczegółowymi dowodami dokumentarnymi, a w razie ich braku nie uwzględniać żądań w całości. Możliwe jest oparcie rozstrzygnięcia na dowodzie z zeznań danej osoby, zwykle jeśli da się je (tak jej w rozpoznawanym przypadku) powiązać z pozostałym materiałem dowodowym i owe zeznania nie pozostają z nim w sprzeczności, zaś zasady doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania określonego w ustawieniu się nie sprzeciwiają. Jeśli więc Sąd meriti, po 50 latach od zaistnienia faktów w oparciu o zeznania wnioskodawcy ustalił jaką działalność prowadził wnioskodawca, na jakiej powierzchni prowadził uprawy i hodował zwierzęta, to następnie

uznanie, że należy za cały okres przyznać kwotę 20 874,46 złotych, stanowiącą iloczyn 2 miesięcy x kwotę 7544,98 złotych tj. kwoty przeciętnego wynagrodzenia w sferze przedsiębiorstw w dacie wyrokowania plus 7544,98zł :30 dni x 23 za 23 dni rozpoczętego trzeciego miesiąca, uznać należy za prawidłowe.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy nie uwzględnił żądania co do przyznania wnioskodawcy odszkodowania w wyższej kwocie, niewadliwie argumentując, że z dokumentacji wynika, że okres aresztowania był o jeden dzień krótszy niż wskazywano we wniosku.

Odnosząc się do postulatu Prokuratora dotyczącego pomniejszenia zasądzonego odszkodowania o koszty utrzymania wnioskodawcy i jego rodziny wskazać należy, że także ten zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Konsekwencją braku

uregulowania na gruncie przepisów Kodeksu postępowania karnego, pojęcia odszkodowania oraz jego zakresu, jest konieczność odwołania się do treści art. 361 § 2 kc, który stanowi, że w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Odszkodowanie obejmuje zatem szkodę polegającą na stracie, którą poszkodowany poniósł oraz na utracie korzyści, które mógłby uzyskać, gdyby zdarzenia wywołującego szkodę nie było (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.10.2020 r., II KK 16/20, LEX nr 3097169). Ustalenie utraconych korzyści następuje przy tym w sposób hipotetyczny. W wypadku utraconych dochodów szkodę stanowi równowartość tych środków pieniężnych, które

nie weszły do majątku poszkodowanego z tytułu utraconych możliwości zarobkowych. To zaś, na jaki cel i w jakiej wysokości poszkodowany środki te zużytkuje, nie ma znaczenia dla ustalenia wysokości szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 19.11.2013 r., I ACa 748/13, LEX nr 1400309). Będąca przedmiotem oceny różnica stanu majątkowego osoby przed i po zastosowaniu tymczasowego aresztowania nie może być oparta wyłącznie na ustaleniu poziomu oszczędności jakie pozbawiony wolności poczyniłby w tym okresie, lecz bazować powinna również na sytuacji osobistej poszkodowanego, a jednocześnie na porównaniu dochodu przez niego osiąganego, który zapewniałby byt rodzinie, gdyby wnioskodawca go nie utracił. Odszkodowanie obejmuje bowiem co do zasady utraczone na skutek bezprawnego działania państwa

dochody osoby
pozbawionej
wolności, a nie
jej oszczędności.
W konsekwencji
sposób ustalenia
wysokości
odszkodowania,
który opiera się
wyłącznie na
kryterium
oszczędności, jest
niesprawiedliwy
zwłaszcza w
odniesieniu do osób
o niezbyt wysokich
dochodach, które nie
czynią oszczędności,
a całe dochody
przeznaczają na
utrzymanie siebie i
rodziny (por. wyrok
Sądu Najwyższego z
dnia 20 listopada
2020 r., II KK
295/19, LEX nr
3209570 czy wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Warszawie z dnia
29.12.2015 r., II
AKa 404/15, LEX nr
2039642).

Również nie
zasługiwał na
uwzględnienie
postulat skarżącego,
że zasądzona kwota
utraczonego dochodu
winna zostać
pomniejszona o
wysokość podatku
dochodowego oraz
wysokość składki
na ubezpieczenie
społeczne. Taki
postulat klóci się
z zasadą obliczania
odszkodowania w
oparciu o treść

art. 322 kpc, która przecież nie polega na precyzyjnym obliczeniu wysokości szkody, a na ustaleniu jej na podstawie wszystkich okoliczności sprawy. Przyjęcie zatem kwoty średniego wynagrodzenia jako podstawy obliczenia odszkodowania ma charakter „szacunkowy” i jedynie zmierza do jak najdokładniejszego ustalenia rzeczywistej szkody rozumianej jako realnie utracone przez wnioskodawcę środki, które uzyskałby z tytułu wykonywanej pracy gdyby nie pozbawienie wolności. Obliczone odszkodowanie uwzględnia utracone realnie sumy związane z brakiem uzyskania dochodu porównywanego jedynie do wynagrodzenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego przyjęta jako baza ustalenia odszkodowania kwota wynagrodzenia ma jedynie służyć odzwierciedleniu realnych dochodów, jakie osiągał wnioskodawca i

<p>przeznaczał na potrzeby swoje i rodziny i jakiegokolwiek odliczenie od niej podatków czy innych danin byłoby nieuzasadnione, a nawet jest niedopuszczalne.</p> <p>Z pewnością zasądzona kwota odszkodowania nie stanowi obrazy art. 361 § 2kc, nie jest rażąco wygórowana, nie skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem wnioskodawcy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator na podstawie art. 167 kpk, art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o:</p> <p>-uzupełniające przesłuchanie na rozprawie odwoławczej wnioskodawcy J. Z. celem ustalenia wysokości osiągniętych przez niego dochodów z posiadanego gospodarstwa oraz ponoszonych kosztów utrzymania jego rodziny przed aresztowaniem. Wniosek ten cofnął na rozprawie odwoławczej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

Prokurator wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy J. Z. zadośćuczynienia za okres od 3 czerwca do 16 sierpnia 1969 r. w wysokości 25000 zł oraz odszkodowania za okres od 3 czerwca do 16 sierpnia 1969 r. w wysokości, którą będzie można określić po przeprowadzeniu wnioskowanego dowodu, a w przypadku niemożności ustalenia dochodów wnioskodawcy oraz kosztów jego utrzymania, zasądzenie kwoty 8078,16 zł przyjmując za podstawę wymiaru odszkodowania połowę przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w październiku 2023 r. za każdy miesiąc pozbawienia wolności, pomniejszoną o obowiązujące daniny, tj. podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenie społeczne, wraz z ustawowymi

odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Powody uznania wniosku za niezasadny omówiono powyżej w części 3.1 formularza.			
3.2.		# zasadny	
		# częściowo zasadny	
		# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wniosek			
	# zasadny		
	# częściowo zasadny		
	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			

OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt III Ko 420/23 w zakresie w jakim zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz J. Z. kwotę 20 874,46 złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty oraz w zakresie, w którym zasądzono kwotę 35 000 złotych z		

<p>ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczone od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdy wynikłe z tytułu niewątpliwie niesłusznego aresztowania w okresie od dnia 23 maja 1969 r. do dnia 15 sierpnia 1969 r. do sprawy Prokuratury Wojewódzkiej w Szczecinie o sygn. akt II Ds.12/69, zakończonej uniewinnieniem wnioskodawcy przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 28 marca 2023r. w sprawie o sygn. akt III KK 271/22 i oddalono wniosek w pozostałym zakresie.</p>		
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Patrz punkt 3.1.</p>		
<p>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwiąże o powodach zmiany</p>		

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

Zapłaty i prawy i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt III	Zgodnie z treścią art. 554 § 4 k.p.k. postępowanie jest wolne od kosztów sądowych. Należało zatem kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.	
PODPIS		
SSO del. do SA Małgorzata Puczko SSA Andrzej Olszewski SSA Stanisław Kucharczyk		

Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 30 listopada 2023 r., sygn. akt III Ko 420/23 w zakresie w jakim zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz J. Z. kwotę 20 874,46 złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty oraz w zakresie, w którym zasądzone kwotę 35 000 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdy wynikłe z tytułu niewątpliwie niesłusznego aresztowania w okresie od dnia 23 maja 1969 r. do dnia 15 sierpnia 1969 r. do sprawy Prokuratury Wojewódzkiej w Szczecinie o sygn. akt II Ds.12/69, zakończonej uniewinnieniem wnioskodawcy przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 28 marca 2023r. w sprawie o sygn. akt III KK 271/22 i oddalono wniosek w pozostałym zakresie. Pełnomocnik wnioskodawcy	

	Prokurator zakwestionował okres pozbawienia wolności wnioskodawcy, sposób ustalenia odszkodowania i w efekcie jego wysokość oraz z uwagi na okres pozbawienia wolności zakwestionował wysokość zadośćuczynienia.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana